

Kázeň z ev. Služieb Božích, Bratislava (Lamač/Nový kostol), 17. 11. 2024, 10.00/18.00 h, **Pamiat. posvätenia Nového kostola, 91. výr.**, EŠ: 208, 579, 635/ 208, 635, 418, A 75, Ž 15

Zjavenie Jána 21, 2a . 22: „A videl som sväté mesto, nový Jeruzalem ... ²² Ale chrám som v ňom nevidel, lebo Pán Boh vševládny a Baránok mu je chrámom.“

Milí bratia a milé sestry!

S vďakou Pánu Bohu vďakou za dar vonkajšej slobody si pripomíname **35. výročie Nežnej revolúcie**. Po nej – po novembri 1989 – v mnohých mestách i dedinách našej vlasti boli vybudované kostoly. V nejednom prípade sa ľudia pred stavbou kostola chodia poohliadnuť po nejakom vzore – modeli, z ktorého by čerpali inšpiráciu pre stavbu toho „svojho“ kostola. Mať vzor – mať pred sebou model – je veľkou pomocou. Zvlášť pri takom náročnom projekte k akým patrí stavba kostola.

Keď si dnes pripomíname aj 91. výročie posvätenia Nového evanjelického kostola na Legionárskej ul. (19. 11. 1933), počujeme z Písma svätého **slová o prekvapivom vzore**. Je ním **mesto bez chrámu**. Tak to líči autor Zjavenia.

Bežne sa to javí tak, že keď rastie počet cirkevných škôl, ak pribúda diakonických zariadení a kostolov, tak je kresťanstvo v rozmachu. Zdá sa, že vtedy sa mu darí. Pisateľ záverečnej biblickej knihy Zjavenia Jánovho však má iný názor. Ideálom, vzorom kresťanstva mu síce je sväté mesto, ale **bez chrámu**. Tým Ján prevracia naše i vtedajšie predstavy o náboženstve. Podľa vtedy i dnes bežnej mienky, náboženstvo musí mať chrám. Keď cestujeme na zájazd do iného cirkevného zboru, tak chrám je to prvé, čo nám ukážu.

Ako teda rozumieť prečítaným slovám Písma o meste bez chrámu?

Kde by sme mali uctievať Boha, ak nie v chráme?

Kde by sme sa mali modliť, ak nie v tichu kostola? Kde sa spovedať, ak nie pri chrámovom oltári?

Mnohé náboženstvá sa nezaobídu bez chrámov, oltárov, sviečok. Boh kresťanov – náboženstva, ktoré priniesol Pán Ježiš – neprebýva v chrámoch vybudovaných

ľudskými rukami (Sk 17, 24). **Boh kresťanov sa nedá zavrieť do chrámov. Vždy, keď tam kresťanstvo bolo zavreté či zahnané, chradlo ako astmatik bez zdravého vzduchu.**

Náboženstvo, ktoré priniesol Ježiš, je predovšetkým náboženstvom všedného dňa a prejavuje sa najmä v neposvätených priestoroch.

Sú ľudia, ktorí by zo Syna človeka chceli mať akéhosi Ježiška zavretého v kostole. Pán Ježiš s kostolnými ozdobami a honosnými rúchami nemal nič spoločného. Jeho náboženstvo je náboženstvom života. **Ježiš neprišiel, aby sme Mu stavali chrámy, sochy či kríže, ale aby nás vyslobodil z hriechu.** Prišiel nám ukázať, že okrem zajatia materializmom, existuje aj čosi viac: **Pán Ježiš prišiel, aby zduchovnel a posvätil nie chrámy, ale náš - tvoj i môj život.** Kresťanstvo nie je náboženstvom, ktoré by malo žiť hlavne v zátiší chrámov či kláštorov - kam človek musí utiecť od všednej práce a každodenného života, aby aspoň na chvíľočku bol kresťanom.

Nie, **kresťanstvo má žiť v podniku, v ktorom pracuješ, v úrade či kancelárii, kde si zamestnaný, v škole, kde (sa) učíš, v domácnosti, v ktorej žiješ. Tam má žiť kresťanstvo, tam má žiť Kristus. - Žije tam?**

Niektorí ľudia v súčasnosti v Ježiša neveria aj preto, lebo vidia, obrovský rozdiel medzi konaním Ježišových vyznávačov v chrámoch a medzi ich bežným životom.

Keď sa ti zdá, že kresťanstvo môže žiť len v chráme, mylíš sa. Ak by sme dokázali byť zbožní - byť v spojení s Bohom iba v kostole, a nedokázali by sme zbožne žiť aj vo svojom úrade, obchode, škole, fabrike..., ak nedokážeme byť zbožnými - s Bohom spojenými vo svojej rodine, pri manželke, deťoch, alebo v práci pri našich kolegoch, predstavených či podriadených, potom v našom kresťanstve čosi nie je v poriadku. Veď **práve tam, mimo chrámu, je hlavná pôsobnosť kresťanstva.**

Ak sa pýtame: Čo potom s pamätným dňom - so sviatkom posvätenia chrámu? Čo

s naším kostolom?, tak nám treba počuť: **Bohu, Kristovi patrí celý náš život, a preto zoberme Pána Boha vážne. Vrchol našej služby Bohu nedosiahneme v chráme, ale ak bude svedkami Pána Ježiša Krista tam, kde žijeme, kde pracujeme; ak ľudia spoznajú, že Boha milujeme, dôverujeme Mu a bojíme sa Ho zarmútiť. Ak pocítia, že sme ochotní im poslúžiť tak, ako samému Pánovi.**

Tým vonkoncom nechceme tvrdiť, že by stavba nášho chrámu bola zbytočná. Nebola! Našich predkov stála nemálo úsilia a obetavosti. Sme za to vďační. Budovali Nový ev. kostol na Legionárskej ul. s nadšením a túžbou, aby bol stánkom Božím s ľuďmi. Nie opusteným, ale s ľuďmi, ktorí by doň prichádzali nie iba zo zvyku, ktorí by **na Službách Božích** boli **nielen fyzicky prítomní, ale živo účastní** – uvedomujúci si to, čo píše apoštol Pavel v 1. liste Korintským 3, 16: „*Či neviete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás?*“

Spomína sa, ako na jednom nebezpečnom mieste pobrežia zriadilo pred

rokmi zopár ľudí záchrannú stanicu pre stroskotancov. Títo nadšenci mali iba jednu loď. V nej sa posádka vydávala vždy znovu a znovu na more zachraňovať stroskotaných. Po čase sa dobrý chýr o obetavých mužoch rozniesol. Mnohí zo zachránených ich začali finančne štedro podporovať. Z darovaných prostriedkov bola záchranná stanica prebudovaná a priebežne vylepšovaná. Postupne sa stala miestom, kde ľudia radi pobudli a začala slúžiť skôr ako klub. Viacerí členovia posádky sa už zdráhali vyplávať na rozbúrené more pre záchranu stroskotancov. Chceli upustiť od záchranej služby, lebo sa javila byť príliš nebezpečnou a prekážala normálnej prevádzke klubu.

Niekoľko odvážlivcov, ktorí tvrdili, že zachraňovať životy je ich prvoradým poslaním, sa s tými ďalšími rozišlo. Neďaleko od pôvodnej záchranej stanice s nepatrnými prostriedkami vybudovali novú záchrannú stanicu. S odstupom času to však aj ňou dopadlo tak, ako s predošlou. Keď sa stala známou, prichádzala štedrá podpora a časom sa aj z nej stal klub.

Došlo k zriadeniu tretej záchranej stanice. I tú však stihol rovnaký údel.

Keby sme dnes kráčali po onom pobreží, našli by sme tam celý rad exkluzívnych klubov. Pobrežie sa naďalej stáva pre viacero lodí osudným, no väčšina stroskotancov sa utopí. Nemá ich kto zachrániť.

Niečo podobné sa môže prihodiť aj chrámom a kresťanom. Môžu zabudnúť, že **tu nie sú najmä preto, aby im bolo spolu príjemne ako v exkluzívnom klube, ale predovšetkým, aby šíрили vieru v Krista - aby pre Jeho kráľovstvo zachraňovali duchovne stratených.**

Bratia a sestry, ak budeme nosiť Krista v srdci a prinášať Ho do chrámu, keď Ježiša nebudeme hľadať až v chráme, ale budeme s Ním vierou spojení aj vo všedných dňoch, potom náš chrám nebude iba výkrikom. Potom nezabudneme na **naše poslanie**, ktorým je **viest' ľudí k viere - k životu a Kristom.** V kom Ježiš žije, ten túži po spoločenstve a nachádza cestu do chrámu. Tu načerpá silu slúžiť a byť svedkom,

služobníkom svojho Pána aj mimo chrámu. To nám pripomína aj dnešná Pamiatka posvätenia chrámu. Amen.

S použitím: *Adolf Novotný: Co nejprve... sbírka úvah o tom nejdůležitějším* (nakladatel Jaroslav Horák, Hradec Králové, 1924); *Willi Hoffsümmer: Krátké příběhy 1* (vyd. Signum unitatis, 1991): **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**